

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 62/2023
02.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Милене Рашић и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и других, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и других, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Есада Дуљевића, браниоца окривљеног ББ, адвоката Алисе Мумцић, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Аладина Шемовића и браниоца окривљеног ГГ, адвоката Маиде Токовић, поднетих против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару К 39/19 од 12.07.2022. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 616/22 од 20.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Есада Дуљевића, браниоца окривљеног ББ, адвоката Алисе Мумцић, браниоца окривљеног ВВ, адвоката Аладина Шемовића и браниоца окривљеног ГГ, адвоката Маиде Токовић, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Пазару К 39/19 од 12.07.2022. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 616/22 од 20.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару К 39/19 од 12.07.2022. године:

- окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ, па му је за кривично дело из члана 121. став 1. КЗ претходно утврђена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци, а за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци, те је применом одредбе члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године и 8 (осам) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 07.12.2018. године до 01.02.2019. године,

- окривљени ББ оглашен је кривим због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 9 (девет)

месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 07.12.2018. године до 01.02.2019. године,

- окривљени ВВ оглашен је кривим због кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 23.11.2018. године до 25.12.2018. године,

- окривљени ГГ оглашен је кривим због кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 06.12.2018. године до 25.12.2018. године.

Истом пресудом, оштећени ДД је упућен да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку, а окривљени АА, ББ, ВВ и ГГ су обавезани да плате трошкове кривичног поступка ближе наведене у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 616/22 од 20.12.2022. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Пазару и бранилаца окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ, а пресуда Вишег суда у Новом Пазару К 39/19 од 12.07.2022. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости благовремено су поднели:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Есад Дуљевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) до 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, „преиначи побијане пресуде“ или укине у целини побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду,

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Алиса Мумџић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине у целини побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду,

- бранилац окривљеног ВВ, адвокат Аладин Шемовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, усвоји захтев за заштиту законитости, укине у целини побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање другостепеном суду,

- бранилац окривљеног ГГ, адвокат Маида Токовић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине у целини побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених доставио Републичком јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. КЗ, и смислу члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно члану 488. став 2. ЗКП, није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтеви за заштиту законитости су неосновани.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Есад Дуљевић, бранилац окривљеног ББ, адвокат Алиса Мумџић и бранилац окривљеног ВВ, адвокат Аладин Шемовић, захтеве за заштиту законитости подносе због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истичући да се побијане пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати.

Као незаконит доказ бранилац окривљеног АА, адвокат Есад Дуљевић, означава „препознавање“ окривљених АА и ББ са главног претреса од 18.03.2021. године, када је супротно члану 90. и 100. ЗКП, супруга оштећеног сведок ЂЂ, посматрајући сву четворицу окривљених, указала на окривљеног АА, као „крупније лице“ које је било присутно критичне вечери, и окривљеног ББ, као лице „ситније грађе“.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Есада Дуљевића, по оцени Врховни касациони суд, нису основани.

Из списка предмета произилази да се у конкретном случају не ради о доказној радњи препознавања лица у смислу члана 90. и 100. ЗКП, како то погрешно сматра бранилац окривљеног АА, већ о изјашњавању сведока ЂЂ о идентитету лица које је, као очевидац догађаја, описала у свом исказу пред јавним тужиоцем на записнику о испитивању сведока Кт 94/18, Кти 59/18 од 11.12.2018. године, при којем исказу је остала и на главном претресу од 18.03.2021. године. Самим тим, наведено изјашњење којим су идентификовани окривљени АА и ББ представља саставни део исказа сведока ЂЂ и може бити коришћено као доказ у кривичном поступку, па Врховни касациони суд оцењује као неосноване наводе браниоца окривљеног АА, адвоката Есада Дуљевића, да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Као незаконите доказе бранилац окривљеног ББ, адвокат Алиса Мумџић, и бранилац окривљеног ВВ, адвокат Аладин Шемовић, означавају записник о претресању стана и других просторија Ку 1139/18 од 23.11.2018. године, потврду о уласку у стан и друге просторије Куо 522/18 од 23.11.2018. године и потврду о привремено одузетим предметима Коп 522/18 од 23.11.2018. године, и доказе који из њих проистичу, преваходно видео снимак сигурносних камера хотела „...“ у Новом Пазару.

Према наводима захтева, претресање хотела „...“ извршено је без наредбе суда, па је у смислу члана 158. став 3. ЗКП било неопходно сачинити записник у којем ће се назначити разлози уласка и претресања, што није учињено већ је издата потврда о уласку у стан и друге просторије која се не може издати ако је вршено претресање. У том смислу браниоци наводе да се издавање записника о претресању стана и других

просторија и потврде о уласку и стан и друге просторије, међусобно искључују и истичу да се незаконитост предузетих радњи састоји и у томе што судији за претходни поступак није поднет извештај у складу са чланом 160. ЗКП, иако је извршено претресање без наредбе суда. По мишљењу бранилаца, претресање наведеног хотела незаконито је и због тога што претресању није присуствовао закупац, односно држалац хотела „...“, окривљени ВВ, иако је био доступан државним органима. У време претресања према окривљеном ВВ донето је решење о задржавању у трајању од 48 часова што значи да је његово присуство претресању могло бити несметано обезбеђено међутим, окривљени није ни обавештен нити позван да присуствује претресању, већ је претресање обављено у присуству радника хотела ЕЕ која није држалац хотела, па самим тим није овлашћена да у име окривљеног ВВ потписује „записник и остала документа“. Према мишљењу бранилаца окривљеног ББ и ВВ, све наведене околности упућују на закључак да је претресање хотела „...“ незаконито, па су самим тим незаконити и сви докази проистекли из тог претресања – привремено одузети DVR и видео снимак који је са њега скинут, као и сви остали докази који се на било који начин заснивају на том видео снимку, на шта, позивајући се на наводе захтев браниоца окривљеног ВВ, у поднетом захтеву упућује и бранилац окривљеног АА.

Бранилац окривљеног ВВ, адвокат Аладин Шемовић, као незаконит доказ означава и записник о саслушању осумњиченог ВВ Ку 1139/18 ЛС 193/18 од 23.11.2018. године обзиром да у записник није унето да се осумњичени изричито изјаснио да неће узети браниоца по свом избору, а одбрану је изнео у присуству браниоца постављеног по службеној дужности.

Врховни касациони суд изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ, адвоката Алисе Мумџић и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Аладина Шемовића, на које упућује и бранилац окривљеног АА, адвокат Есад Дуљевић, оцењује као неосноване, а како су исти неосновано истицани и у поступку по редовном правном леку, то Врховни касациони суд, прихватајући разлоге дате на страни 4, у ставу другом и трећем, страни 5 и на страни 6, у ставу првом образложења пресуде другостепеног суда, као довољне, аргументоване и јасне, на ове разлоге упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Есад Дуљевић, у поднетом захтеву као незаконите доказе означава налаз и мишљење вештака Дејана Белића и др Вехима Јуковића и налаз и мишљење вештака Есада Нишића. Међутим, у образложењу захтева бранилац не наводи ни један конкретан разлог који би ове доказе чинио незаконитим, већ оспорава стручност наведених вештака, а самим тим оцену суда о прихватљивости ових доказа и правилност утврђеног чињеничног стања, и тако суштински указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, у чије разматрање се овај суд није упуштао јер ова повреда закона не представља разлог за подношење захтева за заштиту законитости, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Захтеве за заштиту законитости браниоци окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ подносе због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Према наводима захтева, чињенични опис диспозитива оптужнице и изрека првостепене пресуде садржи само урачунљивост окривљених и свест о противправности дела која су им стављена на терет, али не садржи опис умишљаја, односно да ли су окривљени поступали са директним умишљајем. Како изрека

првостепене пресуде не садржи опис умишљаја, то самим тим не садржи ни кривицу као субјективно обележје кривичног дела, па дела за која су окривљени АА, ББ, ВВ и ГГ оглашени кривим, по мишљењу бранилаца, нису кривична дела. Поред тога, бранилац окривљеног ВВ, у поднетом захтеву истиче и да у његовим радњама описаним у изреци пресуде, нема радње као објективног обележја кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 1. КЗ за које је оглашен кривим, односно да окривљени крије учиниоце кривичних дела или да им прикривњем средстава којима је дело учињено, трагова или на други начин, помаже да не буду откривени. Наводи пресуде да је окривљени ВВ поступао са „намером да их сакрије“, по наводима захтева, представљају опис покушаја из члана 30. КЗ, који у конкретном случају није кажњив.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ и кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ за која је окривљени АА оглашен кривим, могу се извршити само са умишљајем, што се односи и на кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је окривљени ББ оглашен кривим, и на кривично дело помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 1. КЗ, за која су окривљени ВВ и ГГ оглашени кривим.

Из списка предмета произилази да стоје наводи бранилаца окривљених АА, ББ, ВВ и ГГ да у изреци првостепене пресуде није наведен законски опис умишљаја из члана 25 КЗ међутим, умишљајно поступање окривљених, у конкретном случају, произилази из самог чињеничног описа кривичних дела у изреци пресуде.

Из изреке првостепене пресуде, произилази да су окривљени АА и ББ нанели телесне повреде оштећеном ДД и то тако што су „га претходно пратили, са капуљачама (фантомкама) које су носили на глави, па када је ДД са својим возилом марке „...“, регистарских ознака ..., у коме је била његово супруга и дете, стао испред продавнице („...“ у улици ... у Новом Пазару), где је његова супруга ушла у продавницу, а ДД остао у колима“, у ком моменту је окривљени АА пришао са леве стране возила и отворио врата возача, док је окривљени ББ пришао са десне стране возила и сео на место сувозача, захтевајући од оштећеног да покрене возило и пође са њима, да би, када је оштећени извадио кључ из браве и бацио га на под возила, окривљени почели да га ударају. Окривљени ББ је вршењем насиља, неутврђеним предметом, оштећеном задао ударац у главу и нанео му лаке телесне повреде у виду раздерне ране, крвног подлива и огуљотина, чији број и локализација су описани у изреци пресуде, да би у тренутку када је оштећени покушао да се заштити и левом ногом искорачио из возила, окривљени АА испаливањем хица из пиштоља непознате марке, који је неовлашћено носио без одобрења надлежног органа у смислу члана 5. став 3. Закона о оружју и муницији, оштећеном нанео тешку телесну повреду у виду устрелине левог колена описану у изреци пресуде.

Изнете околности конкретног случаја, и то пре свега употребљено средство извршења, врста, тежина и локализација телесне повреде коју је оштећени ДД задобио, недвосмислено указују да је окривљени АА био свестан и да је знао да испаливање

хица из пиштоља у тело оштећеног може тешко нарушити његов телесни интегритет, што је окривљени АА и хтео, па је зато оштећеном и нанео устрелину левог колена, из чега јасно произилази да је кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези става 1. КЗ, извршио са директним умишљајем. Употреба пиштоља приликом извршења кривичног дела тешка телесна повреда и околност да је са окривљеним ББ претходно пратио оштећеног, на начин описан у изреци пресуде, по оцени овог суда јасно упућују да је окривљени АА кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ такође извршио са директним умишљајем јер је знајући да нема одобрење надлежног органа за ношење ватреног оружја-пиштоља у складу са Законом о оружју и муницији, исти критичном приликом носио ради телесног повређивања оштећеног. Поред тога, из чињеничног описа датог у изреци пресуде, произилази да је окривљени ББ у ауто оштећеног који је био заустављен на јавном месту (паркинг), вршио насиље над оштећеним тако што му је неидентификованим предметом задавао ударце у главу, што јасно говори да је окривљени фактички био потпуно индиферентан према томе што насиље испољава на јавном месту и да је то при томе и хтео, а што недвосмислено указује да је приликом извршења кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ поступао са директним умишљајем.

Из чињеничног описа у изреци првостепене пресуде даље произилази да су окривљени АА и ББ, када је супруга оштећеног изашла из продавнице и грађани почели да се окупљају, побегли са лица места у хотел „...“ где их је на улазу сачекао окривљени ВВ који их је спровео ка собама где су се задржали неколико минута, да би потом изашли из хотела где их је на паркингу чекао окривљени ГГ који их је својим возилом одвезао у непознатом правцу.

Радње које су окривљени ВВ и ГГ наведеном приликом предузели очигледно су међусобно координиране, што јасно указује да су обојица знала да су окривљени АА и ББ претходно извршили описана кривична дела и да их је управо зато, са циљем да им помогне да не буду откривени, окривљени ВВ привремено сакрио у хотелу до доласка окривљеног ГГ, који их је из истих разлога одвезао у непознатом правцу, па из описа ових радњи у изреци пресуде јасно произилази да су обојица окривљених кривична дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 1. КЗ извршила са директним умишљајем.

Према томе, из наведених чињеничних описа дела јасно произилази постојање директног умишљаја у погледу радњи предузетих од стране сваког од окривљених, па ненавођење експлицитног текста одредбе и члана 25. КЗ у изреци пресуде, у конкретном случају, није од утицаја на постојање свих обележја кривичних дела за која су окривљени осуђени, из ког разлога су супротни наводи захтева за заштиту бранилаца окривљених којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Врховни касациони суд као неосноване оцењује и наводе браниоца окривљеног ВВ, адвоката Аладина Шемовића, којима се, поводом исте повреде закона, указује да у изреци пресуде није описана радња извршења кривичног дела помоћ учиниоцу после извршеног кривичног дела из члана 333. став 1. КЗ већ његов некажњив покушај, обзиром да је радња извршења коју је предузео окривљени ВВ у изреци јасно описана.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Есад Дуљевић, захтев за заштиту законитости подноси и због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено међутим, у захтеву не образлаже у чему се наведене повреде кривичног закона конкретно састоје, па се Врховни касациони суд није упуштао у њихово разматрање јер захтев у том делу нема прописани садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Из свих изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП ни повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на које се неосновано указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**